Rătăcire în căutarea adevărurilor ascunse

On Ianuarie 14, 2016

Depășește limita cunoașterii imediate, învățând să te privești din perspectiva lucrurilor pe care le respingi.

Realitatea însăși se conforma bănuielilor mele îndreptate către efectele unei magii desprinse dintr-un soi de update al nebuniei de mă contopi cu altcineva, hrănită din cunoașterea unor relații, legi și principii cauzale și non-cauzale care aveau mereu farmec. Tindeam să cred că nu voi ajunge niciodată să le dau de cap.

Sigur că totul s-ar fi putut dovedit o utopie, până la sfârșit, dacă setea desprinsă din dorința de a mă induce în stare de confuzie, astfel încât să-mi croiesc mai ușor drum prin noile moduri de a fi și de a părea, nu era prompt-combătută. Încă o dată am înțeles că trebuie să învăț să văd dincolo de aparențe, ca să pot afla mai multe lucruri interesante din arhivele unor reprezentări contradictorii ale posibilului și imposibilului, care alternează între ele.

Promovarea unei viziuni și a unei noi înțelegeri a realității îmi dădea curajul să-mi cizelez acele teorii-imagini, concepții-cadru nu doar despre mine și relevanța a ceea ce mă despărțea de ce voiam să devin din perspectiva unei abordări neliniare a fenomenelor de corelare a cunoștințelor. Ci mai ales despre ceea ce se cerea a fi explicat în fața argumentelor rațiunii subiective de care făceam uz.

Leadership: Totalitatea experiențelor tale de interpretare a fenomenelor de alteritate ți-au dezvoltat capacitatea de a detecta tipare, de a raționa deductiv și de a gândi logic, în termeni de analogii cu situațiile în care te regăsești drept un simbol al uniunii contrariilor?

Celebrul scriitor Umberto Eco mărturisea în romanul "Pendulul lui Foucault: *"Am început să mă las legănat de simțul asemănării: orice putea să aibă misterioase analogii cu orice. Când m-am întors în Europa, am transformat această metafizică într-o mecanică, și de aceea am nimerit fără veste în capcana în care mă găsesc acum. De atunci m-am învârtit într-un crepuscul în care se anulau diferențele."*

Categoric, simțeam o legătură invizibilă între mine și o experiență trăită prin elanul dezvoltatorilor de noi moduri de gândire, asemenea unui actor ce vrăjește miile de spectatori entuziaști cu trăirea intensă a stărilor sufletești. Lucrurile respinse de mine erau confirmarea unei realități pe care nu o înțelegeam, amestecuri de elemente cu semnificații aparte, concrete sau abstracte, ce puteau fi corelate sau apropiate pe baza unor criterii de asemănare sau de contrast, de continuitate sau discontinuitate.

Alteritatea care îmi accentua unicitatea era o combinație dintre capacitatea de a vedea dincolo de aparențe și puterea de a vedea dincolo de ceea ce rațiunea și evidența îmi oferea. Eram efectul asemănării dintre două personaje asemănătoare, dar diferite prin modul de reacție a elementelor cu semnificații aparte: unul care își asumă toate difersificarile realității și unul care își dorește să afle adevărul prin ascunderea realității.

Credeam că trebuie să mă transform într-un simbol al uniunii contrariilor în termeni de analogii cu situațiile în care mă regăseam, ca să devin stăpân pe toate pozițiile gândirii față de obiectele din jur. Tot ce se afla în jurul meu, întrepătrunzându-se cu o realitate care se extindea de la zi la zi într-o lume în continuă mișcare, căpăta valențe de metaforă, de premoniție, de opera de artă, ca un fel de călătorie inițiatică și ritualică într-un univers

fantastic.

Construcția unei identități distincte este rezultatul unei experiențe integratoare care adună toate lucrurile într-un punct al interpretării pe care o dai sensului vieții.

Ceea ce într-un loc lucrurile mi se revelau drept un important ghid de orientare printre cele mai importante preocupări ale filosofiei, în alt loc ele mi se revelau drept o manifestare evidentă a ideii de eternitate. Ceea ce un lucru semnifica prin analogie într-un anumit tip de relație cu realitatea, un altul îmi displăcea fiindcă dovedea cât de mult fusese părtaș la emoțiile mele.

Dacă aș fi renunțat la tot ceea ce implica acea magie îndoielnică, cuprinzând ghicitul unor elemente ce încă nu se manifestaseră, doar dacă le pătrundeam meditativ prin aduceri aminte și gânduri nespuse, știind cum să mă privesc din absența a ceea ce eram, cu siguranță nu aș fi reușit să mă înfățișez ca o lume nouă.

Nu mi-a rămas, acum, când totul cade sub semnul îndoielii și a variațiilor logice, decât să-mi pun aceleași întrebări la care nu putea răspunde șeicul Ahmed Nurudin: *"Ce fel de lumină sunt eu? Prin știință? Prin povața înaltă? Prin inima curată? Printr-o cale dreaptă? Prin credința nestrămutată?"*

Adevărul ascuns pe care doar creatorii îl scot la lumină este o confirmare a lucrurilor pe care le deja le știi, dar care capătă o semnificație aparte în funcție de însemnătatea pe care le-o dai și în funcție de concluziile pe care le tragi despre natura și cauzele lor. Adevărul ascuns al lucrurilor este ponderea dominantă a unei semnificații în raport cu cealaltă, semnificație pe care numai tu poți să o atribui lucrurilor în funcție de cum se desfășoară ele în viața ta.

A căuta sensul unei noi realități prin observarea și redefinirea tuturor lucrurilor din jur înseamnă de fapt să justifici o activitate care îți poate schimba viziunea despre ceea ce credeai că știi și, mai presus de toate, despre cât de mult te-ai înșelat în privința a ceea ce ai lăsat să treacă de filtrul primei impresii.

Rătăcirea în căutarea adevărurilor ascunse nu este niciodată zadarnică, mai ales dacă se concretizează într-un spațiu al ideilor care asigură o perspectivă nouă asupra lumii, vieții și propriei persoane. Nu uita că adormirea într-o convingere închipuită poate fi începutul unei transpuneri în realitate a unor idei de progres.

În fiecare moment din viață ești creația realității la care aderi.

Source: https://neculaifantanaru.com/ratacire-in-cautarea-adevarurilor-ascunse.html